

Kentaurs reporter Ardina Strüwer fick en unik guidning på Kenyas savann av safarilegenden Gordie Church.

RIDSAFARI BAKOM KULISSERNA

KENYA Till häst bland lejon, giraffer, flodhästar och zebbor. Kentaurs reporter fick en egen tur med safarilegenden Gordie Church.

TEXT OCH FOTO ARDINA STRÜWER

VI BLIR FLER OCH FLER SOM VILL UPPTÄCKA VÄRLDEN från hästryggen. Att få galoppa på savannen bland hjordar av antiloper, zebror och giraffer är en unik upplevelse för den som gillar hästar, vilda djur och natur.

Men hur går det till? Hur vet man om hästarna är väl omhändertagna och att man inte riskerar att bli uppäten av ett lejon?

VI PÅ KENTAUR FICK CHANSEN att träffa Gordie Church i Kenya. Han är en professionell guide och storviltjägare som organiserar skräddarsydda ridsafaris i Kenya. Vi besökte hans farm som ligger utanför den lilla staden Nanyuki, uppe bland högländerna och fick på nära håll uppleva hans vardag med hästar och safari.

Det var Gordies pappa, Tony Church, som var först i Afrika med att organisera ridsafaris i början på sjuttioalet.

– Pappa tyckte det var ett praktiskt sätt att ta sig från punkt A till punkt B samtidigt som man kom närmare djuren.

I dag räknas familjen Churchs "Safaris Unlimited" till de bästa privata safarierna i Kenya, där allt

skräddarsys efter kundens behov.

Grupper med upp till tolv deltagare rider över Masai Maras vidsträckta grässlätter och slår läger under skuggan av fikonsträd och akacior eller intill en flodbank dit tält, sängar, toaletter, vatten till hästarna och proviant redan transporterats med lastbil.

Tält slås upp på olika i förväg utvalda platser, för att ge kunden en oförglömlig upplevelse.

Gordie var inte mer än tre år när han började rida

och bara fem, sex år när han för första gången fick följa med sin pappa på ett av hans ridsafaris.

– Jag var arton år när jag började arbeta som guide och idag kan jag inte tänka mig ett annat liv än det ute i bushen, berättar han.

Vi sitter ute på verandan till hans ljusblå stuga som ligger uppe på en kulle omgiven av träd och buskage. Det är snart teatime och vi väntar på att hästarna ska komma tillbaka från att ha gått ute i det vilda och betat under dagen. De tas in av stallsötarna för att bli fodrade och ryktade men det är bara åringarna och två

dräktiga ston som står i box under natten.

–Det finns vildhundar där ute men de attackerar inte fullvuxna hästar, berättar Gordie lugnt. Hans hästar är vana vid vilda djur och brukar få sällskap av både zebbor och antiloper under natten. Elefanter och lejon är mer sällsynta häruppe i norra Kenya.

–När vi är ute på safari binder vi upp hästarna längs ett långt rep, tänder eldar för att hålla rovdjuret på avstånd och så sover mina massajer intill hästarna.

Jag undrar om det inte är farligt att rida där det finns lejon.

–På dagen är det ingen fara, lejonerna är ganska ointresserade av hästar och man kan rida relativt nära utan att de bryr sig. Nattetid, däremot, får man vara försiktig. Då är de mer aktiva.

Gordie berättar hur han under ett av sina ridsafaris i Massai Mara en natt väcktes av ett skrik och skyndade sig ut ur sitt tält. Hästarna stod prickstilla med höjda halsar. Mellan dem och gästernas tält smög en hel lejonfamilj omkring.

Trots eller just eftersom Gordie är storviltjägare undviker han helst att använda sitt gevär. Istället bad han en av sina massajer som nu vaknat att tillsammans skrämja bort dem.

–Efter att ha räknat till tre sprang vi mot dem

”Ett av lejonerna råkade trampa en av de sovande massajerna på foten.”

skrikandes och klappandes. Det värsta var att det tog säkert tre, fyra sekunder innan lejonet tog till flykten och då var det bara några meter kvar.

– Och vem var det som hade skriket?

–Ett av lejonerna råkade trampa en av de sovande massajerna på foten! Du kan tänka dig att vakna ansikte mot ansikte med ett lejon.

Efter Gordies historia förstår jag att lejonerna inte är så aggressiva som man kan tro.

Då är det värre med flodhästarna. En grupp med danska kvinnor anlände Gordie för ett ridsafari. En av de sista dagarna vadade de med hästarna över Mara River som rymmer både flodhästar och krokodiler.

–Jag har ridit över floden på samma ställe i över trettio år utan några incidenter, berättar Gordie. Tjejerna ville filma övergången för att senare kunna visa sina män vad de gjort.

–Det låg några flodhästar precis vid vattenytan en bit bort och jag gav klartecken för att rida över. Men när nästan alla kommit upp på flodbanken och det bara var min stallkille Julius kvar på somaliponny Tugan dök det upp en flodhäst ur vattnet vitt gapandes.

”Tjoff” sa det när munnen slog igen bara några centimeter från hästens bakdel.

–Allt slutade väl. Tjejerna fick bevis på hur modiga de var och filmen hamnade på Youtube!

Förklaringen till att Gordie bosatt sig i norra Kenya beror bland annat på att man inte kan ha hästarna i Massai Mara under en längre tid eftersom där finns tsetseflugor som sprider sömnsjuka.

–Två, tre månader går bra men sen förlorar hästarna för mycket i vikt och blir svaga.

En annan fruktad sjukdom är *African Horse Sick-*

ness eller afrikansk hästpest, som är en fruktad sjukdom som sprids genom små knott. Drabbas hästen är det bara femtio procents chans att klara hästen, även om det upptäcks tidigt. Trots vaccinering finns det inget fullständigt skydd mot sjukdomen.

GORDIE HAR 28 HÄSTAR. De flesta är korsningar mellan somaliponny och fullblod, vilket ger en robust men alert häst perfekt för safari. En och annan häst kommer från galoppbanan i Nairobi och så är det några före detta polohästar.

Här uppe nära Mount Kenya finns det gott om bete, temperaturen under dagen går sällan upp över 24 grader. Mest känns det som en sval sommardag i juli. Detta beror på att vi befinner oss så högt upp, nästan 2000 meter över havet och intill ekvatorn. Här växer det så att det knakar och höet skördas två gånger om året. I övrigt fodras hästarna med kros-

”Strutsar och kameler tycker hästarna inte om.

sat korn, vetekli, solfrön och hackad luzern.

Tidigt nästa morgon, strax innan kl.sex, väcks jag med te i mitt tält. Vi ska rida ut och vänja en av Gordies hästar vid giraffer. Jag får rida den erfarna Chief som är både skön att sitta på och framåt.

RIDTRUSTNINGEN KÖPER GORDIE i Europa. Sadelarna är gjorda för distansritt men han har också en duktig lädermakare som fixar allt som behöver lagas. Medan vi sicksackar mellan de täta buskagen berättar Gordie hur mobiltelefonen underlättar hans liv ute i bushen. Innan fick man skicka iväg folk till någon avlägsen by för att få tag i hjälp.

–Nu är det bara att ringa efter mannen med motorer, mannen med honung eller bilmekanikern vart efter att de behövs.

Då är det värre med veterinären. Han finns bara i Nairobi, fem timmars bilfärd från farmen. Det mesta får man klara själv.

–Jag brukar häfta ihop större sår med samma sorts häftapparat man använder efter kejsarsnitt, berättar Gordie obekymrat. Annars fungerar trögflytande honung bra på mindre sår. Aloe från kaktusar är bra mot utslag och hästkolik fixar Gordie med två flaskor ”Tusker”- flasköl. Först håller man i hästen en, och så går man lite med den och sedan ger man en till. Det är kolsyran som sätter fart på hästens mage!

Nu har vi kommit upp på en sluttning och Gordies häst blir lite orolig. Mycket riktigt befinner vi oss bara hundra meter från ett gäng ståtliga giraffer som knappt skänker oss en blick. De är upptagna med att äta från träden. Jag och en av stallkillarna rider framåt medan Gordies häst tvekande hänger på.

Vilket djur är hästarna rädda för?

–Strutsar och kameler tycker de inte om. Alla andra djur brukar gå bra.

Så det här med lejon är inget att oroa sig för?

–Vi har förlorat mer hästar till lejon hemma i trädgården hos mina föräldrar i Nairobi än ute i bushen. Men det var på sjuttioalet. Jag har ett minne från det jag var liten att jag vaknar upp en morgon, tittar ut genom fönstret och ser ett lejon äta upp en av våra hästar på gräsmattan..

Informationen gör mig stum några ögonblick. Vi rider vidare, efter varandra, förbi ett gäng högljuda babianer. Vi stöter på Thomson gaseller och Afrikas största antilop, Eland. Fåglar kvittrar och man hör syrsor. Det luktar eukalyptus, eller är det pepparmint? Solen värmer på ryggen, min häst trampar på och jag fylls bara av ett inre lugn och stor lycka. 🐾

www.safarisunlimited.com